

Один стояв від другого в віддаленні двадцяти кроків. Кождий з них думав про те, як-би то лінше напасти на противника; кождий з них знав дуже добре і се, що побіджений буде убитий. По кількох зручних скоках вони найшли ся близько себе; почала ся смертельна розпучлива борба.

Товна радісно дивила ся на борбу глядіаторів і своїми криками розбуджала в них ще більшу лютість.

„Добре, добре його!... Убий того дурного нездару, того боягуза!“ — кричала тисячна товна, зі злобою проти слабшого борця.

Один із глядіаторів, заохочений голосами Римлян, папирав все сильнійше і сильнійше на противника, а сей, в утомі, закрившись щитом, старав ся лише ухилити ся перед ударами ворожого тризубного оружя. Вже розлетів ся на кусинки щит нещасливого; вже тризубець противника застряг в його руці і кров бризнула дзюрком та потекла по арені. Але в тій самій хвили обезсиленний борець хватає в розпучі лівою рукою тризубець ворога, а правою рукою вбиває в него меч. Противник ступив ще кілька кроків, але за хвилю упав, спершу на коліна, а відтак повалив ся на землю обагрюючи арену своєю кровію. Благаючим зором просив побіджений видців, щоби дарували йому жите.

Та Римляни видно, хотіли ще наситити ся передсмертними судорогами нещасливого раба і засудили його на смерть. Побідитель хотів засудженого раба добити, але сей, зібрав